

Problemerne med afsked på grund af rationalisering og automatisering for vore medlemmer startede i begyndelsen af 1950erne, hvor telefonselskaberne rigtig satte gang i automatisering af centralerne. Men dengang havde vi ingen skattemæssige problemer ved udbetaling af affindelsessummen m. v., idet sådanne udbetalte beløb blev betragtet som en erstatning for det den pågældende ved afskedigelsen tilføjede tab og tillige fandtes at kunne sidestilles med et een gang for alle ydet vederlag, der trådte i stedet for pension, jfr. kendelse 1951-52 nr. 60 af 14. august 1952 fra landsskatteretten.

Denne afgørelse om skattefritagelse af erstatningssummen var gældende, indtil loven om særlig indkomstskat blev vedtaget i 1958, hvor affindelsessum og efterløn blev draget med ind under denne lovs beskattingsregler. Det fandt Centralorganisationen for Telefonstanden i Danmark var urimeligt, hvorfor man overfor skiftende finansministre op gennem 1960erne har påtalt dette og søgt at få udvirket, at beskattningen af de nævnte ydelser enten blev afskaffet eller i hvert fald lempet. Hidtil har disse bestræbelser været forgæves. Under brevveksling og samtaler med finansministrene er organisationen blevet gjort opmærksom på muligheden for i henhold til finansministeriets bekendtgørelse nr. 194 af 16. april 1951 vedr. ansøgning om lempelse eller fritagelse af skat at benytte sig af denne ret. Og som den sidste af finansministrene, centralorganisationen har talt med, gav Poul Møller tilsagn om, at skattedepartementet, som var den myndighed, der skulle træffe den endelige afgørelse, ville få en hénstilling om at lægge et mere forstående syn til grund for afgørelsen i ansøgningssagerne om fritagelse eller lempelse af skat. Men alt dette har hidtil været totalt forgæves, idet

alle hidtil af organisationen kendte tilfælde om ansøgninger om fritagelse eller lempelse er resulteret i blankt afslag.

Centralorganisationens repræsentanter, der havde foretræde for ligningslovsudvalget den 14. april 1971, noterede sig med glæde, at udvalget var positivt indstillet over for de af os rejste spørgsmål, men glæden blev noget behersket ved udvalgsformandens bemærkning om, at problemet sikkert ikke ville være let at løse gennem lovgivningen, idet eventuelle lempelige bestemmelser for særlige tilfælde af erstatning kunne give konsekvenser for andre af loven omfattede beløb, der skulle beskattes som særlig indkomstskat.

Hertil ønsker vi at bemærke, at vi er helt enig i den foreslåede forhøjelse af beskattingsprocenten, når det drejer sig om en lang række arbejdsfri indtægter af mere eller mindre spekulationsmæssig art. Men vi mener også, at der bør skelnes mellem de forskellige former for særlig indkomst, hvad loven om den særlige indkomstbeskatning jo allerede gør og fortsat skal gøre, idet der f. eks. gælder særlige regler for fortjeneste ved ejendomshandler. Specielt vil vi her trække frem, at loven indeholder særlige regler for fortjeneste på en- og tofamiliehuse, således at parcellhusejere i de fleste tilfælde er helt fritaget for særlig indkomstbeskatning, hvorfor man vel også kunne lave en særlig regel om, at skatteydere, der får udbetalt en erstatningssum for mistet stilling, bliver fritaget eller lempet i beskattningen, idet det er vores indtryk, at særbestemmelserne for parcellhusejerne har været praktiseret uden særlige konsekvenser, hvorfor man vel nok også kan administrere visse klart afgrænsede regler for fritagelse eller lempelse i erstatninger, der ydes for tab af stilling eller erhverv.

Med venlig hilsen

På centralorganisationens vegne

H. C. Hansen.